

GULBĖ IŠ GULBĖS

Vien gulbė iš gulbės,
 Klausykis tylos –
 Ji debesiu užgulė
 Galvą.

O vieškeli, vieškeli,
 Matyt, nusikaltęs
 Aš tau, kad laukiamo
 Nieko neatvedi.

Vien gulbė iš gulbės,
 Šalta gūdistis
 Lyg būtum užmynęs
 Gyvatę, lyg samanom
 Eitum be garso,
 Ir nēr, kas gėlę
 Pamerktų į kraują
 Apmirusį.

Vien gulbė iš gulbės,
 Naktis iš nakties,
 Vien šiurpas kaip skruzdė
 Po gyslas.

Vien gulbė iš gulbės,
 Akmuo iš akmens.

Ir ko taip sulauksi,
 Širdie tu išbalus,
 Verpete painus
 Vienatystės gylėj.

* * *

Supleišėjusios mano
rankos, ištraukdinėjančios
vilnonio mezgimėlio
akis, moterie, glamonėms
gi netinka

* * *

Virpės tik mėlynas
langų švytėjimas
kaip mano meilės
lapija

* * *

Kai mano veidą
į kelią suplūks,
nukelki, mergaite,
nors penkiasdešimčia
metų pirmyn,
kad nepastebimam
nebūtų liūdna man,
nesgi mane žiūrės
tik tas,
kieno žvilgsnis
bus liūdnas, žemyn

DVI SAUJOS LAIKO

Sakingi sengirių šaltiniai,
Saulės rugojai, vieškelio
Šerdis tarsi pusinės pliauskos,
Šilagėlės iš smėlio saujos
Ir trupiniai žvaigždžių nakties,
Ties iki žvyno raibom eglėm
Plakanti žmogaus širdis
Ir valanda, tik suliepsnojus
Kaip ugnies papartis,
Žaibų pašonėj pragydusi
Pasparnė supasi ant gyslų moters,
Skęstančios žolėj.

Ir atmintis, ji senvagė
Jau susirangiusi prie
Tavo kojų, kaip apsieisi
Tu be jos.

Ir ne pirmiau, ir ne paskiau,
O turi savo laiko blyksnį,
Kaip žiedas, taip aptemdinėjanti
Vis liūtį dygsniais susiūdinėjanti
Kregždė.